

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 193 (XXXVII) — Nr. 674

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Joi, 17 iulie 2025

SUMAR

<u>Nr.</u>		<u>Pagina</u>
LEGI ȘI DECRETE		
135.	— Lege pentru modificarea Legii educației fizice și sportului nr. 69/2000	2
785.	— Decret privind promulgarea Legii pentru modificarea Legii educației fizice și sportului nr. 69/2000	2
★		
136.	— Lege pentru modificarea alin. (2 ¹) și (2 ³) ale art. 27 din Legea fondului funciar nr. 18/1991	3
786.	— Decret privind promulgarea Legii pentru modificarea alin. (2 ¹) și (2 ³) ale art. 27 din Legea fondului funciar nr. 18/1991	3
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE		
Decizia nr. 445 din 15 octombrie 2024 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 20 alin. (2) și (3) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 59/2000 privind Statutul personalului silvic, în interpretarea dată prin Decizia nr. 36 din 15 mai 2023, pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept		4–10
ACTE ALE ÎNALTEI CURȚI DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE		
Decizia nr. 182 din 19 mai 2025 (Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept).....		11–15
ACTE ALE CURȚII DE CONTURI		
746.	— Hotărâre pentru modificarea și completarea Regulamentului privind activitatea de audit public extern, aprobat prin Hotărârea plenului Curții de Conturi nr. 629/2022	16

LEGI ȘI DECRETE**PARLAMENTUL ROMÂNIEI****CAMERA DEPUTAȚILOR****SENATUL****LEGE****pentru modificarea Legii educației fizice și sportului nr. 69/2000**

Parlamentul României adoptă prezenta lege.

Articol unic. — Legea educației fizice și sportului nr. 69/2000, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 200 din 9 mai 2000, cu modificările și completările ulterioare, se modifică după cum urmează:

1. La articolul 3, alineatul (3) va avea următorul cuprins:

„(3) Autoritățile administrației publice au obligația să asigure condiții pentru practicarea educației fizice și sportului de către persoane cu toate tipurile de handicap, așa cum sunt prevăzute în legislație, în scopul dezvoltării personalității lor și integrării în societate, precum și mijloacele care să permită sportivilor cu handicap participarea la competiții naționale și internaționale destinate lor.”

2. La articolul 16¹, alineatul (1) va avea următorul cuprins:

„Art. 16¹. — (1) Sportul pentru persoanele cu nevoi speciale reprezintă un complex de activități desfășurate în condiții specifice în grup sau individual de către persoane cu toate tipurile de handicap.”

3. La articolul 18 alineatul (1), litera e) va avea următorul cuprins:

„e) conlucrează cu Comitetul Olimpic și Sportiv Român și cu Comitetul Național Paralimpic în finanțarea și derularea programelor privind pregătirea și participarea sportivilor români

la Jocurile Olimpice, Jocurile Paralimpice și Jocurile Mondiale Special Olympics, precum și pentru promovarea valențelor educative ale olimpismului;”.

4. La articolul 36, alineatul (3) va avea următorul cuprins:

„(3) Prin excepție, se pot constitui Federația sportivă națională «Sportul pentru toți», Comitetul Național Paralimpic, pentru persoanele cu nevoi speciale, și Comitetul Național Special Olympics, pentru persoanele cu dizabilități intelectuale, ca persoane juridice de drept privat, de utilitate publică, având ca membri persoane fizice și persoane juridice cu activitate specifică în domeniu.”

5. La articolul 65, alineatul (3) va avea următorul cuprins:

„(3) Pe durata convocării sportivilor în loturile naționale ale României, obligația plății primelor de asigurare revine federațiilor sportive naționale, cu excepția situațiilor în care regulamentele internaționale au alte prevederi. Aceeași obligație revine Comitetului Olimpic și Sportiv Român, respectiv Comitetului Național Paralimpic, pentru loturile care participă la Jocurile Olimpice, respectiv la Jocurile Paralimpice și Jocurile Mondiale Special Olympics sau la alte competiții organizate sub egida Comitetului Internațional Olimpic.”

Această lege a fost adoptată de Parlamentul României, cu respectarea prevederilor art. 75 și ale art. 76 alin. (2) din Constituția României, republicată.

p. PREȘEDINTELE CAMEREI DEPUTAȚILOR,
VASILE-DANIEL SUCIU

PREȘEDINTELE SENATULUI
ILIE-GAVRIL BOLOJAN

București, 17 iulie 2025.
Nr. 135.

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI**DECRET****privind promulgarea Legii pentru modificarea Legii educației fizice și sportului nr. 69/2000**

În temeiul prevederilor art. 77 alin. (1) și ale art. 100 alin. (1) din Constituția României, republicată,

Președintele României d e c r e t e a z ă:

Articol unic. — Se promulgă Legea pentru modificarea Legii educației fizice și sportului nr. 69/2000 și se dispune publicarea acestei legi în Monitorul Oficial al României, Partea I.

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI
NICUȘOR-DANIEL DAN

București, 17 iulie 2025.
Nr. 785.

PARLAMENTUL ROMÂNIEI

CAMERA DEPUTAȚILOR **SENATUL**

L E G E
pentru modificarea alin. (2¹) și (2³) ale art. 27
din Legea fondului funciar nr. 18/1991

Parlamentul României adoptă prezenta lege.

Articol unic. — La articolul 27 din Legea fondului funciar nr. 18/1991, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1 din 5 ianuarie 1998, cu modificările și completările ulterioare, părțile introductive ale alineatelor (2¹) și (2³) se modifică și vor avea următorul cuprins:

„(2¹) Pe întreaga perioadă de funcționare a comisiilor locale de fond funciar deținătorii sau moștenitorii acestora care nu s-au înscris în cooperativa agricolă de producție, nu au predat sau nu li s-au preluat la stat terenurile prin acte translativ de proprietate pot solicita, la cerere, comisiei județene emiterea titlului de proprietate în condițiile prezentei legi, astfel:

.....
(2³) În cazul terenurilor aferente casei de locuit și anexelor gospodărești edificate anterior datei de 1 ianuarie 1990, precum și curții și grădinii din jurul acestora, proprietarii caselor de locuit, inclusiv cei care au cumpărat imobilul potrivit prevederilor Legii nr. 112/1995 pentru reglementarea situației juridice a unor imobile cu destinația de locuințe, trecute în proprietatea statului, cu modificările ulterioare, sau cei care au dobândit aceste imobile prin acte translativ de proprietate pot solicita primăriei localității sau, după caz, primăriilor localităților în raza căreia/căroră se află situat/situate terenul/terenurile atribuirea în proprietate a terenurilor deținute; prefectul emite ordin privind atribuirea titlului de proprietate pe baza propunerii primăriilor, care verifică întrunirea cumulativă a următoarelor condiții:”.

Această lege a fost adoptată de Parlamentul României, cu respectarea prevederilor art. 75 și ale art. 76 alin. (1) din Constituția României, republicată.

p. PREȘEDINTELE CAMEREI
DEPUTAȚILOR,
VASILE-DANIEL SUCIU

PREȘEDINTELE SENATULUI
ILIE-GAVRIL BOLOJAN

București, 17 iulie 2025.
Nr. 136.

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI

D E C R E T
privind promulgarea Legii pentru modificarea alin. (2¹) și (2³)
ale art. 27 din Legea fondului funciar nr. 18/1991

În temeiul prevederilor art. 77 alin. (1) și ale art. 100 alin. (1) din Constituția României, republicată,

Președintele României d e c r e t e a z ă:

Articol unic. — Se promulgă Legea pentru modificarea alin. (2¹) și (2³) ale art. 27 din Legea fondului funciar nr. 18/1991 și se dispune publicarea acestei legi în Monitorul Oficial al României, Partea I.

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI
NICUȘOR-DANIEL DAN

București, 17 iulie 2025.
Nr. 786.

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 445

din 15 octombrie 2024

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 20 alin. (2) și (3) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 59/2000 privind Statutul personalului silvic, în interpretarea dată prin Decizia nr. 36 din 15 mai 2023, pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept

Marian Enache	— președinte
Mihaela Ciochină	— judecător
Cristian Deliorga	— judecător
Dimitrie-Bogdan Licu	— judecător
Gheorghe Stan	— judecător
Livia Doina Stanciu	— judecător
Elena-Simina Tănăsescu	— judecător
Varga Attila	— judecător
Ionita Cochintu	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Ioan-Sorin-Daniel Chiriazii.

1. Pe rol se află soluținarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 20 alin. (2) și (3) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 59/2000 privind Statutul personalului silvic, în interpretarea dată prin Decizia nr. 36 din 15 mai 2023, pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept, excepție ridicată de Casa Județeană de Pensii Neamț în Dosarul nr. 2.299/103/2023 al Tribunalului Neamț — Secția I civilă și de contencios administrativ și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 1.259D/2024.

2. La apelul nominal se constată lipsa părților. Procedura de înștiințare este legal îndeplinită.

3. Curtea dispune să se facă apelul și în dosarele nr. 1.260D/2024, nr. 1.261D/2024, nr. 1.262D/2024, nr. 1.457D/2024, nr. 1.487D/2024, nr. 1.488D/2024, nr. 1.654D/2024, nr. 1.655D/2024, nr. 1.656D/2024, nr. 1.657D/2024, nr. 1.658D/2024, nr. 1.659D/2024, nr. 1.660D/2024, nr. 1.809D/2024, nr. 1.810D/2024, nr. 1.811D/2024, nr. 1.836D/2024, nr. 1.977D/2024, nr. 2.074D/2024, nr. 2.075D/2024, nr. 2.076D/2024, nr. 2.077D/2024, nr. 2.078D/2024, nr. 2.079D/2024, nr. 2.237D/2024, nr. 2.238D/2024, nr. 2.281D/2024, nr. 2.282D/2024, nr. 2.283D/2024, nr. 2.469D/2024, nr. 2.552D/2024, nr. 2.688D/2024, nr. 2.689D/2024, nr. 2.744D/2024, nr. 2.745D/2024 și nr. 2.746D/2024, având ca obiect excepția de neconstituționalitate, după caz, (i) a dispozițiilor art. 20 alin. (2) și (3) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 59/2000, în interpretarea dată prin Decizia nr. 36 din 15 mai 2023, pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept, (ii) a dispozițiilor art. 20 alin. (2) și (3) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 59/2000, raportate la art. 7 alin. (1), art. 10 alin. (1), art. 27 și art. 30 alin. (1) din Legea nr. 263/2010 privind sistemul unitar de pensii publice, cu modificările și completările ulterioare, precum și la art. 296²-296²⁰ din titlul IX²: *Contribuții sociale obligatorii*, capitolul I din Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal, coroborate cu art. 136, art. 137, art. 138, art. 146 alin. (1), (3) și (9) și art. 147 alin. (1) și (17) din Legea nr. 227/2015 privind Codul fiscal, cu modificările și completările ulterioare, și (iii) a dispozițiilor art. 20 alin. (2) și (3) din

Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 59/2000, raportate la art. 7 alin. (1), art. 10 alin. (1), art. 27 și art. 30 alin. (1) din Legea nr. 263/2010, cu modificările și completările ulterioare, precum și la art. 296²-296²⁰ din titlul IX²: *Contribuții sociale obligatorii*, capitolul I din Legea nr. 571/2003, coroborate cu art. 136, art. 137, art. 138, art. 146 alin. (1), (3) și (9) și art. 147 alin. (1) și (17) din Legea nr. 227/2015, cu modificările și completările ulterioare, în interpretarea dată prin Decizia nr. 36 din 15 mai 2023, pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept, excepție ridicată de aceeași autoare în dosare ale aceleiași instanțe judecătorești.

4. Curtea, din oficiu, pune în discuție problema conexării dosarelor. Reprezentantul Ministerului Public arată că este de acord cu conexarea cauzelor.

5. Curtea, având în vedere obiectul cauzelor, în temeiul art. 53 alin. (5) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, dispune conexarea dosarelor nr. 1.260D/2024, nr. 1.261D/2024, nr. 1.262D/2024, nr. 1.457D/2024, nr. 1.487D/2024, nr. 1.488D/2024, nr. 1.654D/2024, nr. 1.655D/2024, nr. 1.656D/2024, nr. 1.657D/2024, nr. 1.658D/2024, nr. 1.659D/2024, nr. 1.660D/2024, nr. 1.809D/2024, nr. 1.810D/2024, nr. 1.811D/2024, nr. 1.836D/2024, nr. 1.977D/2024, nr. 2.074D/2024, nr. 2.075D/2024, nr. 2.076D/2024, nr. 2.077D/2024, nr. 2.078D/2024, nr. 2.079D/2024, nr. 2.237D/2024, nr. 2.238D/2024, nr. 2.281D/2024, nr. 2.282D/2024, nr. 2.283D/2024, nr. 2.469D/2024, nr. 2.552D/2024, nr. 2.688D/2024, nr. 2.689D/2024, nr. 2.744D/2024, nr. 2.745D/2024 și nr. 2.746D/2024 la Dosarul nr. 1.259D/2024, care a fost primul înregistrat.

6. Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată, având în vedere că Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept, prin Decizia nr. 36 din 15 mai 2023, și-a exercitat rolul constituțional cu privire la interpretarea unitară a jurisprudenței la nivelul întregii țări, context în care a ținut cont de situația specială a lucrărilor din silvicultură, situație care justifică o discriminare în raport cu alte categorii sociale, și, prin urmare, nu se poate reține pretinsa încălcare a dispozițiilor constituționale menționate în susținerea excepției.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarelor, constată următoarele:

7. Prin Încheierea din 15 martie 2024 — pronunțată în Dosarul nr. 2.299/103/2023, Încheierea din 15 martie 2024 — pronunțată în Dosarul nr. 2.318/103/2023, Încheierea din 12 februarie 2024 — pronunțată în Dosarul nr. 2.343/103/2023, Încheierea din 12 februarie 2024 — pronunțată în Dosarul

nr. 2.406/103/2023, Încheierea din 15 aprilie 2024 — pronunțată în Dosarul nr. 2.833/103/2023, Încheierea din 22 martie 2024 — pronunțată în Dosarul nr. 2.873/103/2023, Încheierea din 22 martie 2024 — pronunțată în Dosarul nr. 66/103/2024, Încheierea din 18 martie 2024 — pronunțată în Dosarul nr. 2.237/103/2023, Încheierea din 5 aprilie 2024 — pronunțată în Dosarul nr. 2.289/103/2023, Încheierea din 18 martie 2024 — pronunțată în Dosarul nr. 2.314/103/2023, Încheierea din 5 aprilie 2024 — pronunțată în Dosarul nr. 2.358/103/2023, Încheierea din 18 martie 2024 — pronunțată în Dosarul nr. 2.453/103/2023, Încheierea din 18 martie 2024 — pronunțată în Dosarul nr. 2.481/103/2023, Încheierea din 18 martie 2024 — pronunțată în Dosarul nr. 2.538/103/2023, Încheierea din 23 mai 2024 — pronunțată în Dosarul nr. 65/103/2024, Încheierea din 15 aprilie 2024 — pronunțată în Dosarul nr. 468/103/2024, Încheierea din 15 aprilie 2024 — pronunțată în Dosarul nr. 521/103/2024, Încheierea din 25 aprilie 2024 — pronunțată în Dosarul nr. 2.357/103/2023, Încheierea din 6 iunie 2024 — pronunțată în Dosarul nr. 257/103/2024, Încheierea din 30 mai 2024 — pronunțată în Dosarul nr. 2.316/103/2023, Încheierea din 30 mai 2024 — pronunțată în Dosarul nr. 2.389/103/2023, Încheierea din 30 mai 2024 — pronunțată în Dosarul nr. 2.396/103/2023, Încheierea din 30 mai 2024 — pronunțată în Dosarul nr. 2.455/103/2023, Încheierea din 30 mai 2024 — pronunțată în Dosarul nr. 2.543/103/2023, Încheierea din 30 mai 2024 — pronunțată în Dosarul nr. 2.552/103/2023, Încheierea din 13 mai 2024 — pronunțată în Dosarul nr. 64/103/2024, Încheierea din 13 mai 2024 — pronunțată în Dosarul nr. 75/103/2024, Încheierea din 27 iunie 2024 — pronunțată în Dosarul nr. 60/103/2024, Încheierea din 27 iunie 2024 — pronunțată în Dosarul nr. 61/103/2024, Încheierea din 27 iunie 2024 — pronunțată în Dosarul nr. 226/103/2024, Încheierea din 25 iunie 2024 — pronunțată în Dosarul nr. 520/103/2024, Încheierea din 21 iunie 2024 — pronunțată în Dosarul nr. 2.311/103/2023, Încheierea din 24 mai 2024 — pronunțată în Dosarul nr. 62/103/2024, Încheierea din 24 mai 2024 — pronunțată în Dosarul nr. 2.874/103/2023, Încheierea din 31 mai 2024 — pronunțată în Dosarul nr. 2.541/103/2023, Încheierea din 31 mai 2024 — pronunțată în Dosarul nr. 2.447/103/2023 și Încheierea din 31 mai 2024 — pronunțată în Dosarul nr. 2.464/103/2023, **Tribunalul Neamț — Secția I civilă și de contencios administrativ a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate, după caz, (i) a dispozițiilor art. 20 alin. (2) și (3) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 59/2000 privind Statutul personalului silvic, în interpretarea dată prin Decizia nr. 36 din 15 mai 2023, pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept, (ii) a dispozițiilor art. 20 alin. (2) și (3) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 59/2000, raportate la art. 7 alin. (1), art. 10 alin. (1), art. 27 și art. 30 alin. (1) din Legea nr. 263/2010 privind sistemul unitar de pensii publice, cu modificările și completările ulterioare, precum și la art. 296²-296²⁰ din titlul IX²: *Contribuții sociale obligatorii*, capitolul I din Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal, coroborate cu art. 136, art. 137, art. 138, art. 146 alin. (1), (3) și (9) și art. 147 alin. (1) și (17) din Legea nr. 227/2015 privind Codul fiscal, cu modificările și completările ulterioare, și (iii) a dispozițiilor art. 20 alin. (2) și (3) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 59/2000, raportate la art. 7 alin. (1), art. 10 alin. (1), art. 27 și art. 30 alin. (1) din Legea nr. 263/2010, cu modificările și completările ulterioare, precum și la art. 296²-296²⁰ din**

titlul IX²: *Contribuții sociale obligatorii*, capitolul I din Legea nr. 571/2003, coroborate cu art. 136, art. 137, art. 138, art. 146 alin. (1), (3) și (9) și art. 147 alin. (1) și (17) din Legea nr. 227/2015, cu modificările și completările ulterioare, în interpretarea dată prin Decizia nr. 36 din 15 mai 2023, pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept, excepție ridicată de Casa Județeană de Pensii Neamț în cauze întemeiate pe dispozițiile Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 59/2000.

8. În motivarea excepției de neconstituționalitate se susține, în esență, că dispozițiile art. 20 alin. (2) și (3) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 59/2000, raportate la art. 7 alin. (1), art. 10 alin. (1), art. 27 și art. 30 alin. (1) din Legea nr. 263/2010, cu modificările și completările ulterioare, precum și la art. 296²-296²⁰ din titlul IX²: *Contribuții sociale obligatorii*, capitolul I din Legea nr. 571/2003, coroborate cu art. 136, art. 137, art. 138, art. 146 alin. (1), (3) și (9) și art. 147 alin. (1) și (17) din Legea nr. 227/2015, cu modificările și completările ulterioare, în interpretarea dată prin Decizia nr. 36 din 15 mai 2023, pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept, sunt neconstituționale.

9. Se învederează că neconstituționalitatea textelor legale criticate este generată de Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept, deoarece, atunci când a pronunțat Decizia nr. 36 din 15 mai 2023, și-a depășit atribuțiile încalcând art. 15 alin. (2) și art. 16 alin. (1) și (2) din Constituție și nu a ținut seama de normele legale care instituie, pentru fiecare contribuabil, obligația unor contribuții de asigurări sociale, conform art. 27 din Legea nr. 263/2010, raportate și la dispozițiile Codului fiscal mai sus menționate. În acest context, personalul silvic a fost privilegiat, în sensul că acestuia i-au fost recunoscute anumite drepturi prevăzute de textele criticate — locuri de muncă în condiții speciale — și i-au fost atribuite și celui care, în virtutea legilor aplicabile la un moment dat, nu a fost obligat la plata contribuțiilor de asigurări sociale.

10. Astfel, în materie de pensii acordate în sistemul public de pensii, Legea nr. 263/2010 constituie cadrul legal, iar dispozițiile art. 30 alin. (1) din această lege stipulează, în mod concret, care sunt locurile de muncă în condiții speciale. Or, din evaluarea acestui cadru normativ, reiese că locurile de muncă din domeniul silvicultură, considerate ca fiind locuri de muncă în condiții speciale, conform prevederilor art. 20 alin. (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 59/2000, nu sunt menționate în cuprinsul art. 30 alin. (1) din Legea nr. 263/2010. Conform prevederilor legale în materie de pensii, începând cu data de 1 aprilie 2001 se valorifică la pensie doar informațiile din baza națională privind veniturile realizate după această dată (a se vedea prevederile art. 166 din Legea nr. 263/2010 — care se referă la determinarea punctajelor lunare, la veniturile care se utilizează la determinarea punctajelor lunare, la declarația de asigurare sau, după caz, contractul de asigurare socială). Prin urmare, casele județene de pensii, conform dispozițiilor legale, au obligația să preia informațiile existente în baza de date națională privind veniturile realizate după data menționată, dată de la care angajatorii sunt obligați să întocmească și să depună declarația nominală de asigurare, conform prevederilor art. 7 alin. (1) din Legea nr. 263/2010, astfel că fostul angajator va trebui să întocmească și să depună declarația rectificativă prevăzută de lege (D112), pentru această perioadă, astfel încât

activitatea desfășurată de asigurat să figureze în baza națională ca fiind perioadă lucrată în condiții speciale de muncă.

11. Or, la pronunțarea Deciziei nr. 36 din 15 mai 2023, Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept nu a ținut cont de aceste aspecte și nici de dispozițiile art. 100 din Legea nr. 263/2010. Conform acestor din urmă prevederi legale menționate, pentru ca perioada anterioară datei de 1 aprilie 2001 să poată fi recunoscută ca lucrată în condiții speciale, persoana care a solicitat acordarea dreptului în discuție (reclamantul din dosarul de recalculare a pensiei) trebuia să fi fost încadrată în grupa I sau grupa a II-a de muncă, potrivit legislației anterioare datei de 1 aprilie 2001, respectiv acest stagiul de cotizare să fie asimilat stagiului de cotizare în condiții speciale, iar această încadrare să fi fost făcută în baza unei legislații anterioare acestei date. Însă personalul silvic — solicitantul drepturilor prevăzute de Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 59/2000, cu modificările și completările ulterioare, nu a fost încadrat în nicio grupă — I sau a II-a de muncă — în baza Ordinului nr. 50/1990 pentru precizarea locurilor de muncă, activităților și categoriilor profesionale cu condiții deosebite, care se încadrează în grupele I și II de muncă în vederea pensionării (emis de Ministerul Muncii și Ocrotirilor Sociale, Ministerul Sănătății și Comisia Națională pentru Protecția Muncii, în prezent abrogat), și nici nu a fost asimilat în condiții speciale conform legislației anterioare datei de 1 aprilie 2001, astfel că nu poate beneficia de condiții speciale. Or, în raport cu dispozițiile art. 15 alin. (2) din Constituție, care consacră principiul neretroactivității legii, Legea nr. 234/2019 pentru modificarea și completarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 59/2000 privind Statutul personalului silvic a intrat în vigoare în data de 16 decembrie 2019, iar nu anterior acestei date, astfel cum a solicitat personalul silvic acordarea dreptului în discuție.

12. De asemenea, invocând dispozițiile constituționale ale art. 16 alin. (2) referitor la egalitatea în drepturi și ale art. 21 alin. (3) teza întâi referitor la dreptul la un proces echitabil, se apreciază că, dacă este instituită o obligație prin lege, înseamnă că toate persoanele fizice sau juridice la care își desfășoară activitatea asigurații, denumite angajatori sau entități asimilate angajatorului, precum și asigurații care realizează venituri din drepturi de proprietate intelectuală și instituțiile care efectuează plata drepturilor de șomaj sunt obligate să întocmească și să depună la organul fiscal central declarația nominală de asigurare, întrucât nimeni nu poate fi mai presus de lege (indiferent de statut), iar casele județene de pensii trebuie să beneficieze de un proces echitabil în litigiile respective.

13. Ca atare, se consideră că Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept, prin pronunțarea Deciziei nr. 36 din 15 mai 2023, și-a depășit competențele, în sensul că nu a ținut cont de prevederile art. 15 alin. (2) și ale art. 16 alin. (1) și (2) din Constituția României, încălcând principiul egalității în fața legii, și a acordat un privilegiu personalului silvic, întrucât „obținerea beneficiilor prevăzute de art. 20 alin. (2) și (3) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 59/2000 la data deschiderii drepturilor de pensie nu este condiționată de plata contribuțiilor de asigurări sociale, iar dovada acestora nu trebuie să rezulte din declarația nominală de asigurare pentru perioada ulterioară datei de 1 aprilie 2001”.

14. **Tribunalul Neamț — Secția I civilă și de contencios administrativ**, în dosarele Curții Constituționale nr. 1.259D/2024, nr. 1.260D/2024, nr. 1.261D/2024, nr. 1.262D/2024, nr. 1.457D/2024,

nr. 1.487D/2024, nr. 1.488D/2024, nr. 1.654D/2024, nr. 1.655D/2024, nr. 1.656D/2024, nr. 1.657D/2024, nr. 1.658D/2024, nr. 1.659D/2024, nr. 1.660D/2024, nr. 1.810D/2024, nr. 1.811D/2024, nr. 2.237D/2024, nr. 2.238D/2024, nr. 2.469D/2024, nr. 2.552D/2024, nr. 2.688D/2024, nr. 2.689D/2024, nr. 2.744D/2024, nr. 2.745D/2024 și nr. 2.746D/2024, opinează că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, textele criticate fiind conforme cu prevederile constituționale invocate în susținerea acesteia. Astfel, după caz, se reține că: (i) în ceea ce privește principiul neretroactivității legii, legea nouă se aplică de la intrarea ei în vigoare, fără a fi retroactivă, și efectelor prezente sau viitoare ale unor raporturi juridice trecute; în ceea ce privește principiul egalității în fața legii, prin dispozițiile legale criticate legiuitorul a avut în vedere situația specială a personalului silvic care desfășoară doar activitățile prevăzute expres de art. 20 alin. (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 59/2000; (ii) având în vedere Decizia nr. 36 din 15 mai 2023, pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept, se arată că recunoașterea pentru o perioadă trecută a locului de muncă drept unul în condiții speciale și acordarea pentru viitor a unor beneficii ca urmare a acestei calificări a locului de muncă nu constituie o aplicare retroactivă a legii, iar în ceea ce privește principiul egalității în fața legii, subliniază că, potrivit jurisprudenței constante a Curții Constituționale, situațiile diferite reclamă un tratament diferit. Or, situația personalului silvic pentru care s-a recunoscut încadrarea locului de muncă în condiții speciale fără a achita contribuții de asigurări sociale nu este identică cu a celorlalte categorii de personal care au achitat contribuții de asigurări sociale; (iii) acordarea unor beneficii pentru munca prestată anterior momentului intrării în vigoare a Legii nr. 234/2019 nu poate fi echivalată cu retroactivitatea legii, deoarece aceste beneficii sunt valorificate după intrarea legii în vigoare, pentru viitor. Principiul neaplicării retroactive a legii trebuie interpretat în sensul de a nu se impune sarcini sau a nu se aplica efecte defavorabile cetățeanului pentru trecut, în temeiul unei legi noi, nicidecum de a nu se recunoaște pentru trecut beneficii în favoarea acestuia. Nici principiul egalității în fața legii nu este afectat întrucât nu este vorba despre persoane aflate în aceeași situație. Astfel, prin dispoziții legale speciale, statul a reglementat încadrarea în condiții speciale de muncă a activității personalului silvic astfel cum reiese din Legea nr. 234/2019, fiind evident că și-a asumat riscurile aferente în ceea ce privește contributivitatea.

15. **Tribunalul Neamț — Secția I civilă și de contencios administrativ**, în dosarele Curții Constituționale nr. 1.809D/2024, nr. 1.836D/2024, nr. 1.977D/2024, nr. 2.074D/2024, nr. 2.075D/2024, nr. 2.076D/2024, nr. 2.077D/2024, nr. 2.078D/2024, nr. 2.079D/2024, nr. 2.281D/2024, nr. 2.282D/2024 și nr. 2.283D/2024, nu și-a exprimat opinia asupra temeiniciei excepției de neconstituționalitate, context în care apreciază că: (i) motivele invocate vizează însuși fondul cererii deduse judecătii, astfel că o precizare a punctului de vedere al instanței ar echivala cu o antepunțare, în sensul art. 42 pct. 1 din Codul de procedură civilă; (ii) potrivit art. 521 alin. (3) din același Cod de procedură civilă, „dezlegarea dată problemelor de drept este obligatorie pentru instanță de la data publicării deciziei în Monitorul Oficial al României, Partea I”, astfel încât cele statuate prin Decizia nr. 36 din 15 mai 2023 pronunțată Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept de Înalta Curte de Casație și Justiție se impun cu putere obligatorie pentru instanță.

16. Potrivit dispozițiilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierile de sesizare au fost comunicate președinților celor

două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

17. Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele lor de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierile de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

18. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

19. **Obiectul excepției de neconstituționalitate**, astfel cum reiese din încheierile de sesizare însumate, îl constituie, după caz, (i) dispozițiile art. 20 alin. (2) și (3) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 59/2000 privind Statutul personalului silvic, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 238 din 30 mai 2000, în interpretarea dată prin Decizia nr. 36 din 15 mai 2023, pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 580 din 27 iunie 2023, (ii) dispozițiile art. 20 alin. (2) și (3) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 59/2000, raportate la art. 7 alin. (1), art. 10 alin. (1), art. 27 și art. 30 alin. (1) din Legea nr. 263/2010 privind sistemul unitar de pensii publice, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 852 din 20 decembrie 2010, cu modificările și completările ulterioare, precum și la art. 296-296²⁰ din titlul IX²: *Contribuții sociale obligatorii*, capitolul I din Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 927 din 23 decembrie 2003, coroborate cu art. 136, art. 137, art. 138, art. 146 alin. (1), (3) și (9) și art. 147 alin. (1) și (17) din Legea nr. 227/2015 privind Codul fiscal, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 688 din 10 septembrie 2015, cu modificările și completările ulterioare, și (iii) dispozițiile art. 20 alin. (2) și (3) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 59/2000, raportate la art. 7 alin. (1), art. 10 alin. (1), art. 27 și art. 30 alin. (1) din Legea nr. 263/2010, cu modificările și completările ulterioare, precum și la art. 296-296²⁰ din titlul IX²: *Contribuții sociale obligatorii*, capitolul I din Legea nr. 571/2003, coroborate cu art. 136, art. 137, art. 138, art. 146 alin. (1), (3) și (9) și art. 147 alin. (1) și (17) din Legea nr. 227/2015, cu modificările și completările ulterioare, în interpretarea dată prin Decizia nr. 36 din 15 mai 2023, pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept.

20. Având în vedere motivarea excepției de neconstituționalitate, Curtea reține ca obiect al acesteia dispozițiile art. 20 alin. (2) și (3) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 59/2000 privind Statutul personalului silvic, în interpretarea dată prin Decizia nr. 36 din 15 mai 2023, pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept. Dispozițiile legale criticate au următorul cuprins:

— Art. 20 alin. (2) și (3): „(2) *Locurile de muncă din domeniul silvicultură, care presupun desfășurarea a cel puțin uneia dintre următoarele activități: paza fondului forestier, a fondurilor cinegetice și piscicole și a ariilor naturale protejate; control silvic și cinegetic; exploatare forestiere; construcții forestiere; lucrări*

specifice de teren în activitatea de fond forestier și împăduriri, reprezintă locuri de muncă în condiții speciale, conform reglementărilor legale.

(3) *Perioadele în care personalul silvic a desfășurat activități în locuri de muncă încadrate în condiții speciale conform prezentei ordonanțe de urgență reprezintă stagiul de cotizare realizat în condiții speciale de muncă, determină reducerea vârstei standard de pensionare cu 1 an pentru fiecare 5 ani în care și-a exercitat profesia în locurile de muncă prevăzute la alin. (2), precum și majorarea punctajelor lunare de pensie.”*

21. Curtea observă că dispozițiile art. 20 alin. (2) și (3) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 59/2000 au fost legiferate cu ocazia modificărilor operate asupra art. 20 din același act normativ prin art. I pct. 15 din Legea nr. 234/2019 pentru modificarea și completarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 59/2000 privind Statutul personalului silvic, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1004 din 13 decembrie 2019, și au format obiectul unei dezlegări de drept, concretizat prin Decizia nr. 36 din 15 mai 2023, pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept.

22. Prin Decizia nr. 36 din 15 mai 2023, pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept, a fost admisă sesizarea formulată de Curtea de Apel Oradea — Secția I civilă, în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile privind interpretarea și aplicarea dispozițiilor art. 20 alin. (2) și (3) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 59/2000, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 427/2001, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 406 din 23 iulie 2001, astfel cum a fost modificată și completată prin Legea nr. 234/2019, și, în consecință, s-a stabilit că: (i) locurile de muncă din domeniul silvicultură, în care se desfășoară activitățile menționate la art. 20 alin. (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 59/2000, se încadrează *ope legis* în condiții speciale; (ii) personalul silvic care a desfășurat activitățile indicate la art. 20 alin. (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 59/2000, anterior intrării în vigoare a Legii nr. 234/2019, beneficiază de încadrarea locului de muncă în condiții speciale și de drepturile prevăzute la art. 20 alin. (3) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 59/2000; (iii) obținerea beneficiilor prevăzute de art. 20 alin. (3) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 59/2000 la data deschiderii drepturilor de pensie nu este condiționată de plata contribuțiilor de asigurări sociale, iar dovada acestora nu trebuie să rezulte din declarația nominală de asigurare pentru perioada ulterioară datei de 1 aprilie 2001.

23. În acest context, este de precizat că art. 167 din Legea nr. 360/2023 privind sistemul public de pensii, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1089 din 4 decembrie 2023, dispune că această lege intră în vigoare la data de 1 septembrie 2024, iar art. 168 alin. (1) lit. e) din aceeași lege prevede că la data intrării sale în vigoare se abrogă dispozițiile art. 20 alin. (2)-(4) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 59/2000, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 427/2001, cu modificările și completările ulterioare. Având în vedere Decizia nr. 766 din 15 iunie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 549 din 3 august 2011, Curtea urmează să analizeze dispozițiile legale în redactarea criticată.

24. În susținerea neconstituționalității dispozițiilor legale criticate sunt invocate prevederile constituționale ale art. 15 alin. (2) referitor la principiul neretroactivității legii civile, ale

art. 16 alin. (1) și (2) privind egalitatea în drepturi și ale art. 21 alin. (3) privind dreptul la un proces echitabil.

25. De asemenea, în susținerea excepției de neconstituționalitate sunt menționate, în esență, următoarele acte normative [prin raportare la și în coroborare cu care autoarea acesteia își fundamentează motivarea neconstituționalității dispozițiilor art. 20 alin. (2) și (3) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 59/2000]: (i) Legea nr. 263/2010, cu modificările și completările ulterioare [în prezent abrogată prin art. 168 alin. (1) lit. a) din titlul VI capitolul II din Legea nr. 360/2023]; art. 7 alin. (1) cu referire la obligația subiecților prevăzuți de lege de a întocmi și de a depune, la organul fiscal central, declarația nominală de asigurare; art. 10 alin. (1) referitor la informațiile care constituie elementele pe baza cărora se stabilesc stagiul de cotizare în sistemul public de pensii și punctajul anual pentru asigurații sistemului public de pensii pentru perioadele de după 31 martie 2001; art. 27 privind stabilirea ariei contribuabililor sistemului public de pensii și indicarea cotelor de contribuții de asigurări sociale, care sunt prevăzute în Codul fiscal; art. 30 alin. (1) cu privire la aria locurilor de muncă în condiții speciale, în sensul Legii nr. 263/2010; art. 100 referitor la beneficiul de majorare a punctajelor lunare realizate de persoanele care au desfășurat activități în locuri de muncă încadrate în grupele I și a II-a de muncă, potrivit legislației anterioare datei de 1 aprilie 2001, și de cele care au desfășurat activități în locuri de muncă încadrate în condiții deosebite sau condiții speciale; (ii) Legea nr. 571/2003 (în prezent abrogată): art. 296²-296²⁰ din titlul IX²: *Contribuții sociale obligatorii*, capitolul I din Legea nr. 571/2003; (iii) Legea nr. 227/2015, cu modificările și completările ulterioare: art. 136: *Contribuabilii/Plătitorii de venit la sistemul public de pensii*; art. 137: *Categorii de venituri supuse contribuțiilor de asigurări sociale*; art. 138: *Cotele de contribuții de asigurări sociale*; art. 146 alin. (1), (3), (9): *Stabilirea și plata contribuțiilor de asigurări sociale*; art. 147 alin. (1) și (17): *Depunerea Declarației privind obligațiile de plată a contribuțiilor sociale, impozitului pe venit și evidența nominală a persoanelor asigurate*.

26. Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea observă că dispozițiile art. 20 alin. (2) și (3) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 59/2000 fac parte din capitolul IV — *Drepturi și îndatoriri*, iar art. 20, în ansamblul său, stabilește că: (i) personalul silvic are drepturile și obligațiile prevăzute de legislația în vigoare, precum și pe cele stabilite prin contractele individuale și/sau colective de muncă și contractele de mandat încheiate în condițiile legii; (ii) locurile de muncă din domeniul silvicultură, care presupun desfășurarea a cel puțin uneia dintre următoarele activități: paza fondului forestier, a fondurilor cinegetice și piscicole și a ariilor naturale protejate; control silvic și cinegetic; exploatare forestiere; construcții forestiere; lucrări specifice de teren în activitatea de fond forestier și împăduriri, reprezintă locuri de muncă în condiții speciale, conform reglementărilor legale; (iii) perioadele în care personalul silvic a desfășurat activități în locuri de muncă încadrate în condiții speciale conform ordonanței de urgență analizate reprezintă stagiul de cotizare realizat în condiții speciale de muncă, determină reducerea vârstei standard de pensionare cu 1 an pentru fiecare 5 ani în care și-a exercitat profesia în locurile de muncă prevăzute la alin. (2), precum și majorarea punctajelor lunare de pensie; (iv) perioada de vechime în muncă realizată în condiții speciale de muncă se înregistrează de către angajator, iar dovada se face cu adeverințe eliberate de către angajatori sau de către deținătorii legali de arhive.

27. Față de acest context legislativ și jurisprudențial, autoarea excepției de neconstituționalitate este nemulțumită de faptul că, în procesul de interpretare și aplicare a legii, Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept, fiind sesizată de către instanțele judecătorești în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile privind interpretarea și aplicarea dispozițiilor art. 20 alin. (2) și (3) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 59/2000, a pronunțat Decizia nr. 36 din 15 mai 2023, ocazie cu care și-ar fi depășit atribuțiile, încălcând prevederile constituționale ale art. 15 alin. (2), ale art. 16 alin. (1) și (2) și ale art. 21 alin. (3), întrucât nu a ținut seama de normele legale care instituie, pentru fiecare contribuabil, obligația unor contribuții de asigurări sociale, respectiv de cadrul legislativ în materie de pensii — reprezentat de Legea nr. 263/2010, cu modificările și completările ulterioare, în vigoare la data respectivă, coroborat cu cel în materie fiscală — reprezentat de Legea nr. 571/2003 și de Legea nr. 227/2015, cu modificările și completările ulterioare.

28. În acest context, Curtea are în vedere faptul că sistemul de drept și normele sale sunt într-o permanentă dinamică, datorită evoluției societății, iar dreptul, ca operă a legiuitorului, nu poate fi exhaustiv, astfel că, pe baza principiilor aplicabile sistemului de drept, acesta lasă posibilitatea persoanelor îndrituite într-un anumit domeniu să interpreteze legea și recunoaște judecătorului competența de a tranșa ceea ce a scăpat atenției legiuitorului, printr-o interpretare judiciară, cauzală a normei. Sensul legii nu este dat pentru totdeauna în momentul adoptării ei, ci trebuie să se admită că adaptarea conținutului legii se face pe cale de interpretare — ca etapă a aplicării normei juridice în cazul concret. Astfel, interpretarea autentică, legală poate constitui o premisă a bunei aplicări a normei juridice, prin faptul că dă o explicație corectă înțelesului, scopului și finalității acesteia. În mod concret, orice normă juridică ce va fi aplicată pentru rezolvarea unui caz concret urmează să fie interpretată de subiecții de drept dintr-o anumită materie, precum și de instanțele judecătorești din punct de vedere judiciar și cazual, pentru a emite un act de aplicare legal (Decizia nr. 489 din 30 iunie 2016, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 661 din 29 august 2016, paragraful 62). Totodată, prin Decizia nr. 393 din 18 iunie 2020, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 773 din 25 august 2020, paragraful 25, instanța de contencios constituțional a reținut că interpretarea legilor este o operațiune rațională, utilizată de orice subiect de drept, în vederea aplicării și respectării legii, având ca scop clarificarea înțelesului unei norme juridice sau a câmpului său de aplicare. Instanțele judecătorești interpretează legea, în mod necesar, în procesul soluționării cauzelor cu care au fost învestite, interpretarea fiind faza indispensabilă procesului de aplicare a legii.

29. În ceea ce privește interpretarea și aplicarea legii, cu referire la conținutul și întinderea celor două noțiuni cuprinzătoare, Curtea Constituțională, în jurisprudența sa, a reținut că acestea acoperă identificarea normei aplicabile, analiza conținutului său și o necesară adaptare a acesteia la faptele juridice pe care le-a stabilit, iar instanța de judecată este cea care poate dispune de instrumentele necesare pentru a decide cu privire la aceste aspecte (a se vedea Decizia nr. 838 din 27 mai 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 461 din 3 iulie 2009). Așadar, aplicarea și interpretarea legii sunt chestiuni ce țin de resortul exclusiv al instanței de judecată care judecă fondul cauzei, precum și, eventual, al instanțelor de control judiciar, astfel cum rezultă din

prevederile coroborate ale art. 126 alin. (1) și (3) din Constituție, potrivit cărora justiția se realizează prin Înalta Curte de Casație și Justiție și prin celelalte instanțe judecătorești stabilite de lege, iar Înalta Curte de Casație și Justiție asigură interpretarea și aplicarea unitară a legii de către celelalte instanțe judecătorești, potrivit competenței sale.

30. Dând eficiență dispozițiilor constituționale antereferite, legiuitorul, prin Legea nr. 134/2010 privind Codul de procedură civilă (titlul III: *Dispoziții privind asigurarea unei practici judiciare unitare*, capitolul II: *Sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea unor chestiuni de drept*, art. 519 și următoarele), a recunoscut posibilitatea instanțelor de a solicita Înaltei Curți de Casație și Justiție să pronunțe hotărâri prin care să dea rezolvări de principiu chestiunilor de drept de a căror clarificare depinde soluționarea pe fond a cauzelor și cu privire la care judecătorii, în cursul judecării, consideră că este necesar să solicite concursul instanței supreme pentru a tranșa cu titlu definitiv problema în discuție. Această competență a Înaltei Curți de Casație și Justiție a fost reglementată în scopul prevenirii apariției jurisprudenței neunitare la nivelul instanțelor naționale, prin oferirea de soluții care se impun cu forță obligatorie atât instanței care a solicitat pronunțarea unei astfel de hotărâri prealabile, cât și celorlalte instanțe confruntate cu probleme de drept similare, decizia Înaltei Curți de Casație și Justiție având, în toate cazurile, efecte doar pentru viitor. Analiza Înaltei Curți de Casație și Justiție poartă exclusiv asupra problemei punctuale indicate de judecătorul cauzei, care, anticipând dificultatea chestiunii și riscul ca aceasta să genereze interpretări diferite în momentul în care diverse instanțe ar ajunge să examineze respectiva chestiune de drept, solicită instanței supreme să statueze într-o manieră care să clarifice și să fixeze o optică unitară, generalizată la nivelul tuturor instanțelor din țară. Funcția preventivă și unificatoare a acestei proceduri este benefică actului de justiție, asigurând realizarea premiselor pentru întrunirea caracteristicilor unui proces echitabil, ca exigență a statului de drept izvorâtă din prevederile art. 21 din Legea fundamentală, dar și din cele ale art. 6 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale. Aceasta, deoarece se evită interpretările diferite pe care diverse instanțe le-ar putea da aceleiași problematici, iar părțile din proces beneficiază de certitudinea previzibilității dispozițiilor legale aplicabile situației de fapt conflictuale în care se află. Totodată, prin această procedură se asigură și respectarea principiului constituțional al egalității în fața legii și a autorităților publice, procesele urmând să fie soluționate în baza unor prevederi legale interpretate unitar, astfel încât persoanele implicate în litigii aflate pe rolul unor instanțe diferite vor beneficia de un tratament juridic egal (pentru identitate de rațiune, a se vedea Decizia nr. 541 din 26 septembrie 2019, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 51 din 27 ianuarie 2020, paragrafele 14-16).

31. Prin urmare, în virtutea dispozițiilor art. 126 alin. (3) din Constituție, obiectivul privind asigurarea interpretării și aplicării unitare a legii se realizează atât prin intermediul pronunțării unor hotărâri prealabile, cât și prin intermediul recursului în interesul legii. Spre deosebire, însă, de acesta din urmă, hotărârile prealabile nu intervin după soluționarea definitivă a cauzelor, ci înainte de soluționarea acestora, astfel încât procedura de sesizare a Înaltei Curți de Casație și Justiție în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea unor chestiuni de drept reprezintă un mecanism menit să

preîntâmpine apariția unei practici neunitare în aplicarea și interpretarea legii de către instanțele judecătorești (Decizia nr. 393 din 28 mai 2015, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 609 din 12 august 2015, paragraful 22 și următoarele).

32. Referitor la controlul de constituționalitate al unei dispoziții dintr-o lege interpretată printr-o decizie a Înaltei Curți de Casație și Justiție, în jurisprudența sa, Curtea Constituțională a arătat că Legea fundamentală reprezintă cadrul și măsura în care legiuitorul și celelalte autorități pot acționa, astfel că și interpretările care se pot aduce normei juridice trebuie să țină cont de această exigență de ordin constituțional cuprinsă chiar în art. 1 alin. (5) din Legea fundamentală, potrivit căruia, în România, respectarea Constituției și a supremației sale este obligatorie (Decizia nr. 854 din 23 iunie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 672 din 21 septembrie 2011). Din perspectiva raportării la prevederile Constituției, Curtea Constituțională verifică constituționalitatea textelor legale aplicabile în interpretarea consacrată prin recursurile în interesul legii (sau prin dezlegări ale unor chestiuni de drept), putând fi identificate două situații distincte, în funcție de obiectul criticii de neconstituționalitate, respectiv: aceea în care autorul excepției critică însăși decizia pronunțată în soluționarea recursului în interesul legii și ipoteza în care autorul critică textul de lege în interpretarea obligatorie conferită de Înalta Curte de Casație și Justiție prin decizia care soluționează recursul în interesul legii (Decizia nr. 96 din 16 martie 2023, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 724 din 7 august 2023, paragraful 26).

33. Față de această împrejurare, având în vedere argumentația autoarei excepției de neconstituționalitate, mai sus învederată, Curtea constată că aceasta critică, în realitate, însăși Decizia nr. 36 din 15 mai 2023, pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept, respectiv faptul că în procesul de interpretare a normelor legale cuprinse în art. 20 alin. (2) și (3) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 59/2000, mai exact, în raționamentul și în considerentele acesteia, nu s-a ținut seama și de normele legale în materie de pensii și în materie fiscală menționate în susținerea excepției de neconstituționalitate [spre exemplu, art. 7 alin. (1), art. 10 alin. (1), art. 27, art. 30 alin. (1), art. 100 din Legea nr. 263/2010, art. 296²-296²⁰ din titlul IX²: *Contribuții sociale obligatorii*, capitolul I din Legea nr. 571/2003, coroborate cu art. 136, art. 137, art. 138, art. 146 alin. (1), (3) și (9) și art. 147 alin. (1) și (17) din Legea nr. 227/2015].

34. Prin urmare, din analiza aspectelor invocate în susținerea excepției rezultă că autoarea acesteia dorește ca instanța constituțională (i) să realizeze un control asupra modului în care Înalta Curte de Casație și Justiție a înțeles să soluționeze problematica privind dezlegarea unor chestiuni de drept cu care a fost sesizată și (ii) să efectueze un control al normelor criticate, în interpretarea dată prin Decizia nr. 36 din 15 mai 2023, pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept, prin raportare la normele legale în materie de pensii și în materie fiscală, antereferite, iar concluzia rezultată din această comparație să o raporteze la normele constituționale menționate în susținerea excepției de neconstituționalitate.

35. Or, referitor la aceste aspecte, prin Decizia nr. 397 din 18 iunie 2020, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 739 din 14 august 2020, paragraful 18, Curtea a reținut că, în cadrul controlului de constituționalitate pe care îl realizează asupra dispozițiilor unei legi sau ordonanțe, potrivit prevederilor

art. 146 lit. d) din Constituție și ale art. 29 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, republicată, poate analiza interpretarea dată unor texte de lege de către instanța supremă în temeiul art. 514-518, respectiv al art. 519-521 din Codul de procedură civilă, referitoare la recursul în interesul legii și sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea unor chestiuni de drept. În cadrul acestui control, instanța de contencios constituțional trebuie să se circumscrie însă aspectelor ce vizează respectarea prevederilor Legii fundamentale, astfel că poate analiza atât conformitatea constituțională a dispozițiilor de lege, așa cum au fost interpretate de instanța supremă, cât și modul în care Înalta Curte de Casație și Justiție a respectat prevederile constituționale în exercitarea atribuțiilor sale ce vizează asigurarea unei practici judiciare unitare. Însă controlul exercitat de Curtea Constituțională nu se poate extinde — fără să încalce prevederile constituționale ale art. 1 alin. (4) privind separația puterilor în stat și pe cele ale art. 126 alin. (1), potrivit cărora *„justiția se realizează prin Înalta Curte de Casație și Justiție și prin celelalte instanțe judecătorești stabilite de lege”* — și asupra modului în care Înalta Curte de Casație și Justiție înțelege să aplice unele reguli sau principii de drept, în cadrul sistemului constituțional de referință.

36. Aplicând aceste considerente de principiu la speța dedusă controlului de constituționalitate și având în vedere că nu se aduc veritabile critici de neconstituționalitate textului în interpretarea dată de Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept, ci sunt vizate aspecte care țin de modul în care a fost motivată și argumentată Decizia nr. 36 din 15 mai 2023, fără ca aceste susțineri să evidențieze un anumit nivel de relevanță

38. Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1-3, al art. 11 alin. (1) lit. A. d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu unanimitate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca inadmisibilă, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 20 alin. (2) și (3) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 59/2000 privind Statutul personalului silvic, în interpretarea dată prin Decizia nr. 36 din 15 mai 2023, pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept, excepție ridicată de Casa Județeană de Pensii Neamț în dosarele nr. 2.299/103/2023, nr. 2.318/103/2023, nr. 2.343/103/2023, nr. 2.406/103/2023, nr. 2.833/103/2023, nr. 2.873/103/2023, nr. 66/103/2024, nr. 2.237/103/2023, nr. 2.289/103/2023, nr. 2.314/103/2023, nr. 2.358/103/2023, nr. 2.453/103/2023, nr. 2.481/103/2023, nr. 2.538/103/2023, nr. 65/103/2024, nr. 468/103/2024, nr. 521/103/2024, nr. 2.357/103/2023, nr. 257/103/2024, nr. 2.316/103/2023, nr. 2.389/103/2023, nr. 2.396/103/2023, nr. 2.455/103/2023, nr. 2.543/103/2023, nr. 2.552/103/2023, nr. 64/103/2024, nr. 75/103/2024, nr. 60/103/2024, nr. 61/103/2024, nr. 226/103/2024, nr. 520/103/2024, nr. 2.311/103/2023, nr. 62/103/2024, nr. 2.874/103/2023, nr. 2.541/103/2023, nr. 2.447/103/2023 și nr. 2.464/103/2023 ale Tribunalului Neamț — Secția I civilă și de contencios administrativ.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Tribunalului Neamț — Secția I civilă și de contencios administrativ și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 15 octombrie 2024.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE
MARIAN ENACHE

Magistrat-asistent,
Ionița Cochintu

constituțională, Curtea reține că, din această perspectivă, în virtutea art. 29 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, excepția de neconstituționalitate este inadmisibilă.

37. Distinct de acestea, chiar dacă instanța constituțională ar efectua un control asupra problematicei supuse controlului de constituționalitate, având în vedere că pretinsa neconstituționalitate a normelor criticate este dedusă din compararea soluțiilor legislative consacrate prin textele de lege la care se face referire și la care se raportează critica de neconstituționalitate, excepția de neconstituționalitate ar urma să fie respinsă ca inadmisibilă. Astfel, așa cum Curtea Constituțională a statuat constant în jurisprudența sa (spre exemplu, Decizia nr. 343 din 24 septembrie 2013, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 669 din 31 octombrie 2013), examinarea constituționalității unui text de lege are în vedere compatibilitatea acestuia cu dispozițiile constituționale pretins a fi încălcate, iar nu compararea mai multor prevederi legale între ele și raportarea concluziei ce ar rezulta din această comparație la dispoziții ori principii ale Constituției. Procedându-se altfel s-ar ajunge inevitabil la concluzia că, deși fiecare dintre dispozițiile legale este constituțională, numai coexistența lor ar pune în discuție constituționalitatea uneia dintre ele, aspect ce conduce, din această perspectivă, la inadmisibilitatea excepției de neconstituționalitate (Decizia nr. 266 din 4 iunie 2020, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 707 din 6 august 2020, paragraful 18, Decizia nr. 277 din 23 aprilie 2015, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 447 din 23 iunie 2015, paragraful 20, Decizia nr. 409 din 3 iulie 2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 625 din 26 august 2014, paragraful 23).

ACTE ALE ÎNALTEI CURȚI DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE

ÎNALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE

COMPLETUL PENTRU DEZLEGAREA UNOR CHESTIUNI DE DREPT

DECIZIA Nr. 182

din 19 mai 2025

Dosar nr. 135/1/2025

Mariana Constantinescu	— vicepreședintele Înaltei Curți de Casație și Justiție — președintele completului
Carmen Elena Popoiag	— președintele Secției I civile
Adina Oana Surdu	— președintele Secției a II-a civile
Elena Diana Tămagă	— președintele Secției de contencios administrativ și fiscal
Simona Lala Cristescu	— judecător la Secția I civilă
Mariana Hortolomei	— judecător la Secția I civilă
Irina Alexandra Boldea	— judecător la Secția I civilă
Liviu Eugen Făget	— judecător la Secția I civilă
Cristina Dobrescu	— judecător la Secția I civilă
Roxana Popa	— judecător la Secția a II-a civilă
Cosmin Horia Mihăianu	— judecător la Secția a II-a civilă
Marcela Marta Iacob	— judecător la Secția a II-a civilă
Adriana Nicolae	— judecător la Secția a II-a civilă
Alina-Irina Prisecaru	— judecător la Secția a II-a civilă
Alina Nicoleta Ghica-Velescu	— judecător la Secția de contencios administrativ și fiscal
Ștefania Dragoie	— judecător la Secția de contencios administrativ și fiscal
Bogdan Cristea	— judecător la Secția de contencios administrativ și fiscal
Cristina Ardeleanu	— judecător la Secția de contencios administrativ și fiscal
Andreea Bercaru	— judecător la Secția de contencios administrativ și fiscal

1. Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept, învestit cu soluționarea Dosarului nr. 135/1/2025, este legal constituit conform dispozițiilor art. 520 alin. (8) din Codul de procedură civilă și ale art. 35 alin. (1) din Regulamentul privind organizarea și funcționarea administrativă a Înaltei Curți de Casație și Justiție, aprobat prin Hotărârea Colegiului de conducere al Înaltei Curți de Casație și Justiție nr. 20/2023, cu modificările și completările ulterioare (*Regulamentul*).

2. Ședința este prezidată de doamna judecător Mariana Constantinescu, vicepreședintele Înaltei Curți de Casație și Justiție.

3. La ședința de judecată participă doamna Raluca Emilia Leote, magistrat-asistent în cadrul Secțiilor Unite, desemnat în temeiul art. 36 din Regulament.

4. Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept ia în examinare sesizarea formulată de Tribunalul Alba — Secția a II-a civilă, de contencios administrativ, fiscal și de insolvență în Dosarul nr. 1.181/107/2024.

5. Magistratul-asistent prezintă referatul cauzei, arătând că la dosar a fost depus raportul întocmit de judecătorii-raportori, care a fost comunicat părților.

6. Constatând că nu sunt chestiuni prealabile, Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept rămâne în pronunțare asupra sesizării în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile.

ÎNALTA CURTE,

deliberând asupra chestiunii de drept cu care a fost sesizată, constată următoarele:

I. Titularul și obiectul sesizării

7. Tribunalul Alba — Secția a II-a civilă, de contencios administrativ, fiscal și de insolvență a dispus, prin Încheierea din 20 decembrie 2024, în Dosarul nr. 1.181/107/2024 sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție, în temeiul dispozițiilor art. 2 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 62/2024 privind unele măsuri pentru soluționarea proceselor privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice, precum și a proceselor privind prestații de asigurări sociale (*Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 62/2024*), în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile cu privire la următoarea chestiune de drept:

Modalitatea de acordare a celor 10 zile de concediu de odihnă suplimentar conform art. 18 din Hotărârea Guvernului nr. 250/1992 privind concediul de odihnă și alte concedii ale salariaților din administrația publică, din regiile autonome cu specific deosebit și din unitățile bugetare, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 118 din 13 iunie 1995, cu modificările ulterioare, precum și modalitatea de aplicare a sporului de 15% pentru condiții de muncă periculoase sau vătămătoare prevăzut în Hotărârea Guvernului nr. 917/2017 pentru aprobarea Regulamentului-cadru privind stabilirea locurilor de muncă, a categoriilor de personal, a mărimii concrete a sporului pentru condiții de muncă, precum și a condițiilor de acordare a acestuia pentru familia ocupațională de funcții bugetare „Administrație” din administrația publică centrală, respectiv dacă acesta se aplică la cuantumul salarial avut în anul 2018 sau, respectiv, la cel avut în prezent, raportat și la prevederile art. 25 din Legea-cadru nr. 153/2017 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice, cu modificările și completările ulterioare, chiar și pentru salariații care nu au fost cuprinși în buletinele de expertiză emise de direcția sănătate publică județeană la nivelul anului 2018, și care nu au beneficiat de acest spor în anul 2019 și ulterior.

II. Dispozițiile legale supuse interpretării

8. *Legea-cadru nr. 153/2017 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice, cu modificările și completările ulterioare (Legea-cadru nr. 153/2017) — capitolul II — Salarizarea — secțiunea a III-a — Sporuri*

„Art. 25. — Limitarea sporurilor, compensațiilor, adaosurilor, primelor, premiilor și indemnizațiilor și a altor drepturi

(1) Suma sporurilor, compensațiilor, adaosurilor, primelor, premiilor și indemnizațiilor, inclusiv cele pentru hrană și vacanță, acordate cumulativ pe total buget pentru fiecare ordonator de credite nu poate depăși 30% din suma salariilor de bază, a soldelor de funcție/salariilor de funcție, soldelor de grad/salariilor gradului profesional deținut, gradațiilor și a soldelor de comandă/salariilor de comandă, a indemnizațiilor de încadrare și a indemnizațiilor lunare, după caz.”

Anexa nr. VIII — Familia ocupațională de funcții bugetare „Administrație” — capitolul I litera B — Reglementări specifice funcționarilor publici

„Art. 1. — (1) Funcționarii publici beneficiază de un spor pentru condiții periculoase sau vătămătoare de până la 15% din salariul de bază, dar nu mai mult de 1.500 lei brut lunar corespunzător timpului lucrat.

(2) Locurile de muncă, categoriile de personal, mărimea concretă a sporului, precum și condițiile de acordare a acestora se stabilesc de către ordonatorul principal de credite, cu consultarea sindicatelor sau, după caz, a reprezentanților funcționarilor publici, în limita prevederilor din Regulamentul elaborat potrivit prezentei legi, având la bază buletinele de determinare sau, după caz, expertizare, emise de către autoritățile abilitate în acest sens.”

9. *Regulamentul-cadru privind stabilirea locurilor de muncă, a categoriilor de personal, a mărimii concrete a sporului pentru condiții de muncă, precum și a condițiilor de acordare a acestuia pentru familia ocupațională de funcții bugetare „Administrație” din administrația publică centrală, aprobat prin Hotărârea Guvernului nr. 917/2017* (Regulamentul-cadru aprobat prin Hotărârea Guvernului nr. 917/2017)

Art. 1. alin. (2): „În înțelesul prezentului regulament-cadru, expresiile de mai jos au următoarele semnificații:

a) *spor pentru condiții de muncă* — compensație financiară a riscurilor, acordată personalului care își desfășoară activitatea în condiții de muncă vătămătoare, periculoase, deosebit de periculoase, condiții grele de muncă sau condiții deosebite de muncă reprezentate de izolare;

b) *condiții de muncă vătămătoare* — totalitatea situațiilor care implică risc de îmbolnăvire și/sau contagiune directă sau indirectă, respectiv riscuri asociate datorate condițiilor specifice de desfășurare a activității;

c) *condiții de muncă periculoase* — totalitatea situațiilor în care personalul își desfășoară activitatea în mediul de muncă unde există factori cu grad de pericol ridicat ce pot afecta sănătatea și integritatea fizică și psihică;

d) *condiții deosebit de periculoase* — totalitatea situațiilor în care personalul din instituțiile publice sanitar-veterinare și pentru siguranța alimentelor își desfășoară activitatea, în condiții de TBC, bruceloză, gripă aviară, encefalopatii spongiforme transmisibile, salmoneloze, alte zoonoze, pestă, febră aftoasă, leucoze și alte boli asemenea, anatomie patologică, necropsii și medicină legală, precum și corespunzător activității specifice din laboratoarele sanitare și pentru siguranța alimentelor;

e) *condiții deosebite de muncă reprezentate de izolare* — totalitatea situațiilor în care angajatul își desfășoară activitatea în localități amplasate la altitudine, care au căi de acces dificile sau unde atragerea personalului se face cu dificultate.”

Art. 3. alin. (3): „Locurile de muncă pentru care se acordă sporul pentru condiții periculoase sau vătămătoare sunt acelea care întrunesc cel puțin doi factori de risc din cei prevăzuți la art. 5, astfel cum se prevede în:

a) buletinele de determinare, eliberate în condițiile legii;

b) buletinele de expertizare, eliberate în condițiile legii de către direcțiile de sănătate publică sau Institutul Național de Cercetare-Dezvoltare pentru Protecția Muncii «Alexandru Darabont» — București.”

10. *Hotărârea Guvernului nr. 250/1992 privind concediul de odihnă și alte concedii ale salariaților din administrația publică, din regiile autonome cu specific deosebit și din unitățile bugetare, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 118 din 13 iunie 1995, cu modificările ulterioare* (Hotărârea Guvernului nr. 250/1992)

„Art. 18. — (1) În afara concediului de odihnă, prevăzut la art. 1, salariații din administrația publică, din regiile autonome cu specific deosebit și din unitățile bugetare, care prestează munci grele, periculoase sau vătămătoare ori lucrează în locuri de muncă în care există astfel de condiții, stabilite potrivit Legii nr. 31/1991, au dreptul în fiecare an calendaristic la un concediu de odihnă suplimentar, cu o durată cuprinsă între 3-10 zile lucrătoare.

(2) Salariații nevăzători și cei încadrați în grade de invaliditate beneficiază de drepturile de concediu de odihnă suplimentar prevăzute la art. 2 alin. (2) și (3) din Legea nr. 6/1992 privind concediul de odihnă și alte concedii ale salariaților.

(3) Concediile de odihnă acordate potrivit art. 1 din această hotărâre se cumulează cu cele stabilite la alin. (1) sau, după caz, la alin. (2) din prezentul articol.”

III. **Expunerea succintă a procesului în cadrul căruia s-a invocat chestiunea de drept**

11. Prin Cererea înregistrată pe rolul Tribunalului Alba cu nr. 1.181/107/2024, reclamanta B.M.S., în contradictoriu cu pârâta Autoritatea Națională pentru Protecția Consumatorilor (ANPC), a solicitat instanței ca, prin hotărârea pe care o va pronunța, să dispună: 1) obligarea pârâtei să emită deciziile de stabilire și să acorde în favoarea reclamantei un spor de 15% pentru condiții de muncă periculoase sau vătămătoare aplicat la salariul de bază lunar actual, precum și un număr de 10 zile de concediu de odihnă suplimentar, în conformitate cu dispozițiile art. 18 din Hotărârea Guvernului nr. 250/1992 coroborat cu dispozițiile art. 1 din Ordinul nr. 376 din 18.10.2021, începând cu 1.11.2022, precum și pentru viitor; 2) să plătească drepturile aferente derivate din acest spor, respectiv din concediul legal de odihnă suplimentar, cu cheltuielile de judecată.

12. În motivare reclamanta a precizat că are calitatea de funcționar public, respectiv comisar clasa 1, grad profesional superior în cadrul Comisariatului Regional pentru Protecția Consumatorilor, și că la nivelul Comisariatului Județean pentru Protecția Consumatorilor Alba au fost efectuate două buletine de expertizare a locurilor de muncă, prin care s-a concluzionat că personalul este expus la cel puțin 4 factori de risc, comisarul șef adjunct fiind supus chiar la 5 astfel de factori de risc.

13. Reclamanta a apreciat că drepturile sale au fost vătămăte prin refuzul pârâtului de a-i recunoaște acest drept stabilit în mod expres în favoarea sa chiar de către ordonatorul principal de credite, respectiv Agenția Națională pentru Protecția Consumatorului, prin Ordinul nr. 570/2018. Pe de altă parte, potrivit art. 18 din Hotărârea Guvernului nr. 250/1992, în considerarea căruia a fost emis Ordinul nr. 376 din 18.10.2021, este îndreptățită și la acordarea a 10 zile de concediu de odihnă, fiind stipulat expres în cuprinsul art. 1 și 2 faptul că, începând cu anul 2021, se acordă oricărui angajat din cadrul Agenției Naționale pentru Protecția Consumatorului care lucrează în condiții de muncă vătămătoare și beneficiază de sporul de condiții de muncă vătămătoare un număr de 10 zile de concediu de odihnă suplimentar.

14. Pârâta nu a depus întâmpinare, însă, prin adresa depusă la dosar, a comunicat că sporul de 15% pentru condiții de muncă periculoase sau vătămătoare reprezintă nivelul maxim și este acordat la nivelul salariilor din 2018, conform art. 25 din Legea-cadru nr. 153/2017.

IV. **Motivale reținute de titularul sesizării cu privire la admisibilitatea procedurii**

15. Instanța de trimitere a apreciat că sesizarea în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile îndeplinește condițiile de admisibilitate prevăzute de art. 2 alin. (1) raportat la art. 1 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 62/2024.

V. **Punctele de vedere ale părților cu privire la dezlegarea chestiunii de drept**

16. Părțile au formulat puncte de vedere asupra sesizării Înaltei Curți de Casație și Justiție.

VI. **Punctul de vedere al completului care a formulat sesizarea cu privire la dezlegarea chestiunii de drept**

17. În aprecierea instanței de trimitere, prevederile legale anterior enunțate condiționează acordarea sporului pentru condiții de muncă de expertizarea locurilor de muncă și indicarea în concret a numărului minim de factori de risc prevăzuți de legislația secundară.

18. Raportat la principiile egalității și legalității prevăzute de art. 6 lit. b) și c) din Legea-cadru nr. 153/2017, instanța a apreciat că se impune acordarea unui nivel de salarizare la nivel maxim pentru funcțiile similare aflate în cadrul aceleiași familii ocupaționale, independent de efectuarea sau neefectuarea formalităților privind expertizarea condițiilor de muncă, atât timp cât felul muncii și condițiile de desfășurare ale acesteia sunt identice, astfel încât și factorii de risc sunt, pe cale de consecință, identici.

VII. Jurisprudența instanțelor naționale

19. În raport de întrebarea cu care a fost sesizată instanța supremă în prezentul dosar, nu a fost necesară consultarea jurisprudenței instanțelor naționale.

VIII. Jurisprudența Curții Constituționale și a Înaltei Curți de Casație și Justiție

20. În jurisprudența Completului pentru dezlegarea unor chestiuni de drept din cadrul Înaltei Curți de Casație și Justiție au fost identificate următoarele decizii care prezintă relevanță cu privire la chestiunea de drept ce formează obiectul sesizării: *Decizia nr. 79 din 11 decembrie 2023*, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 47 din 18 ianuarie 2024; *Decizia nr. 80 din 11 decembrie 2023*, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 84 din 30 ianuarie 2024; *Decizia nr. 52 din 21 octombrie 2024*, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1316 din 24 decembrie 2024; *Decizia nr. 104 din 9 decembrie 2024*, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 109 din 6 februarie 2025.

IX. Raportul asupra chestiunii de drept

21. Judecătorii-raportori au apreciat că sesizarea în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile este inadmisibilă, întrucât nu sunt îndeplinite toate condițiile de admisibilitate prevăzute de art. 2 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 62/2024.

X. Înalta Curte de Casație și Justiție

22. Examinând condițiile de admisibilitate necesar a fi întrunite pentru declanșarea mecanismului de interpretare constând în pronunțarea unei hotărâri prealabile asupra unor chestiuni de drept, Înalta Curte constată că sesizarea a fost transmisă instanței supreme în temeiul Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 62/2024, act normativ care a fost publicat în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 559 din 14 iunie 2024 și care, potrivit art. 4, se completează cu dispozițiile Codului de procedură civilă, prin urmare, și cu prevederile art. 519 și următoarele din acest cod.

23. Din coroborarea dispozițiilor speciale cuprinse în Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 62/2024 cu prevederile generale ale art. 519 din Codul de procedură civilă rezultă că sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție pentru pronunțarea unei hotărâri prealabile, în virtutea acestui act normativ cu caracter special, presupune îndeplinirea cumulativă a următoarelor condiții de admisibilitate:

- (i) existența unei cauze aflate în curs de judecată, care să privească fie stabilirea și/sau plata drepturilor salariale/de natură salarială ale personalului plătit din fonduri publice, inclusiv cele privind obligarea la emiterea actelor administrative sau privind anularea actelor administrative emise pentru acest personal sau/și cele privind raporturile de muncă și de serviciu ale acestui personal, fie stabilirea și/sau plata drepturilor la pensie, inclusiv cele rezultate din actualizarea/recalcularea/revizuirea drepturilor la pensie sau/și cele privind alte prestații de asigurări sociale ale personalului plătit din fonduri publice, indiferent de natura și obiectul proceselor, de calitatea părților ori de instanța competentă să le soluționeze;
- (ii) instanța care sesizează Înalta Curte de Casație și Justiție să judece cauza în primă instanță sau în calea de atac;
- (iii) existența unei chestiuni de drept, de a cărei lămurire să depindă soluționarea pe fond a cauzei;
- (iv) chestiunea de drept să nu fi făcut obiectul statuării Înaltei Curți de Casație și Justiție și nici obiectul unui recurs în interesul legii în curs de soluționare.

24. Evaluând sesizarea ce face obiectul prezentului dosar, pentru a stabili dacă se verifică îndeplinirea simultană a tuturor condițiilor care permit declanșarea mecanismului de unificare a practicii judiciare, Înalta Curte de Casație și Justiție constată că primele două cerințe de admisibilitate sunt întrunite.

25. Astfel, litigiul în cadrul căruia s-a formulat sesizarea se află în curs de judecată în primă instanță la Tribunalul Alba — Secția a II-a civilă, de contencios administrativ, fiscal și de insolvență.

26. Pe de altă parte, litigiul se circumscrie domeniului specific de reglementare prevăzut la art. 1 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 62/2024, tribunalul fiind investit cu judecarea unei cereri formulate de reclamantă, comisar în cadrul Comisariatului Regional pentru Protecția Consumatorilor, care face parte din categoria personalului plătit din fonduri publice, privind obligarea părții la acordarea unui spor de 15% pentru condiții de muncă periculoase sau vătămătoare aplicat la salariul de bază lunar actual, precum și a unui număr de 10 zile de concediu de odihnă suplimentar, în conformitate cu dispozițiile art. 18 din Hotărârea Guvernului nr. 250/1992 coroborat cu dispozițiile art. 1 din Ordinul nr. 376 din 18.10.2021, începând cu 1.11.2022 și pentru viitor, precum și la plata drepturilor aferente derivate din acest spor, respectiv din concediul legal de odihnă suplimentar.

27. Celelalte condiții de admisibilitate decurg din existența unei chestiuni de drept, în sensul că impun legătura acesteia cu soluționarea cauzei pendinte pe rolul instanței de trimitere, respectiv absența unei dezlegări a acesteia într-un mecanism de unificare jurisprudențială ori a unui recurs în interesul legii în curs de soluționare care să aibă ca obiect aceeași chestiune de drept.

28. Așadar, pentru ca aceste condiții de admisibilitate să fie întrunite este necesară existența unei chestiuni de drept.

29. Prevederile art. 2 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 62/2024 impun ca o condiție de admisibilitate a sesizării în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile existența unei „chestiuni de drept” veritabile, aptă a declanșa acest mecanism de unificare a practicii judiciare, iar noțiunea de „chestiune de drept” are înțelesul dat de dispozițiile art. 519 din Codul de procedură civilă, deoarece termenii folosiți de legiuitor sunt aceiași, iar art. 4 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 62/2024 prevede că „Dispozițiile prezentei ordonanțe de urgență se completează cu cele ale Legii nr. 134/2010 privind Codul de procedură civilă, republicată, cu modificările și completările ulterioare, precum și cu celelalte reglementări aplicabile în materie”.

30. În consecință, contrar celor reținute prin încheierea de sesizare, art. 2 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 62/2024 nu instituie în sarcina instanțelor specializate în materia prevăzută de art. 1 din ordonanță obligația de a declanșa mecanismul pronunțării unei hotărâri prealabile în orice situație în care este identificată o chestiune de drept ce nu a primit o rezolvare de principiu din partea instanței supreme, ci numai în acele cazuri în care chestiunea de drept în discuție reflectă acele trăsături (cu excepția noutății) pe care Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept le-a subliniat în mod constant în jurisprudența dezvoltată în aplicarea dispozițiilor art. 519 și 520 din Codul de procedură civilă, cu care ordonanța de urgență se completează.

31. Semnificația diferenței de regim juridic dintre cele două proceduri de sesizare a instanței supreme în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile — cea de drept comun, reglementată de art. 519 din Codul de procedură civilă, și cea specială, prevăzută de art. 2 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 62/2024 — este cu totul altă: în procedura de drept comun, completul de judecată din ultimă instanță, atunci când constată existența unei chestiuni de drept reale, veritabile, de care depinde soluționarea pricinii, are posibilitatea de a sesiza instanța supremă pentru o dezlegare de principiu — adică are un drept de opțiune, putând însă la fel de bine să aleagă să nu solicite o dezlegare de principiu prin mecanismul hotărârii prealabile, chiar dacă problema este una dificilă. Dimpotrivă, în procedura specială a Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 62/2024, atunci când instanța de judecată constată existența unei chestiuni de drept — reale și veritabile — de care depinde soluționarea pricinii, este obligată să sesizeze instanța supremă prin mecanismul hotărârii prealabile, fără a mai avea un drept de opțiune; însă condiția existenței unei chestiuni de drept — adică a unei chestiuni reale și veritabile de drept, cu un anume grad de dificultate — de care

să depindă soluționarea pe fond a litigiului rămâne în continuare aplicabilă (Decizia nr. 94 din 25 noiembrie 2024, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 43 din 17 ianuarie 2025).

32. Astfel, admisibilitatea învestirii Înaltei Curți de Casație și Justiție cu pronunțarea unei hotărâri prealabile în temeiul art. 2 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 62/2024 nu poate fi desprinsă de condiția existenței unei chestiuni reale, veritabile de drept care să necesite recurgerea la mecanismul hotărârii prealabile.

33. Cu titlu preliminar, instanța supremă notează că sesizarea a fost în mod deficitar formulată, fiind dificil de identificat, la prima vedere, care este chestiunea de drept concretă ce necesită interpretare.

34. Cu toate acestea, încheierea de sesizare permite identificarea problemelor de drept care prezintă relevanță pentru soluționarea cauzei, astfel că, în afirmarea efectului util al mecanismului instituit prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 62/2024, instanța supremă va extrage din încheierea de sesizare chestiunile de drept cu privire la care s-a intenționat a se obține dezlegare.

35. Procedându-se astfel, se constată că, în esență, problemele de drept ce se cer a fi dezlegate privesc următoarele aspecte:

— modalitatea de interpretare și aplicare a dispozițiilor art. 18 alin. (1) din Hotărârea Guvernului nr. 250/1992 privind acordarea concediului de odihnă suplimentar;

— condițiile de acordare a sporului pentru condiții de muncă prevăzut de Regulamentul-cadru aprobat prin Hotărârea Guvernului nr. 917/2017, raportat la principiile nediscriminării și egalității reglementate de art. 6 alin. (1) lit. b) și c) din Legea-cadru nr. 153/2017 (pentru personalul care la nivelul anului 2018 nu beneficia de sporul pentru condiții periculoase sau vătămătoare de muncă, locul de muncă al acestuia nefiind cuprins în lista celor expertizate de către instituțiile abilitate), precum și problema limitării sporurilor în temeiul art. 25 alin. (1) din Legea-cadru nr. 153/2017.

36. Cu privire la prima chestiune se constată că nu este îndeplinită a treia condiție referitoare la existența unei chestiuni de drept veritabile, de a cărei lămurire să depindă soluționarea pe fond a cauzei. Sub acest aspect, Înalta Curte de Casație și Justiție constată că instanța de trimitere este preocupată de primirea unui răspuns în legătură cu modalitatea de acordare a celor 10 zile de concediu suplimentar, conform art. 18 din Hotărârea Guvernului nr. 250/1992, fără a argumenta în niciun fel legătura dintre problema de drept sesizată și fondul cauzei, neexpunând motivele pentru care a apreciat că soluționarea pe fond a cauzei depinde de lămurirea chestiunii de drept ce face obiectul sesizării, menționând în mod generic faptul că sunt îndeplinite condițiile prevăzute de art. 2 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 62/2024.

37. Pe de altă parte, astfel cum rezultă din jurisprudența evidențiată la pct. VIII din prezenta decizie, se constată că instanța supremă a statuat anterior, în mecanismele de unificare a practicii judiciare, cu privire la natura și regimul juridic al dreptului la concediu reglementat prin art. 18 alin. (1) din Hotărârea Guvernului nr. 250/1992.

38. Chiar dacă nu a fost dezlegată o chestiune de drept identică celei ce face obiectul sesizării de față, existența unor dezlegări anterioare are relevanță pentru condiția de admisibilitate a existenței unei chestiuni de drept (a cărei trăsătură definitorie este caracterul său veritabil, potrivit celor deja expuse).

39. Astfel, cu privire la modalitatea de interpretare și aplicare a dispozițiilor art. 18 alin. (1) din Hotărârea Guvernului nr. 250/1992 s-a reținut în considerentele Deciziei nr. 79 din 11 decembrie 2023, pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept, că „se va acorda concediul de odihnă suplimentar doar acelor salariați care beneficiază de reducerea duratei zilei de muncă sub 8 ore, reducere condiționată de îndeplinirea acelor criterii expres prevăzute de legiuitor în cuprinsul art. 2 alin. (1) din

Legea nr. 31/1991”, respectiv că „rezultă din această prevedere că nu orice salariați din administrația publică, din regiile autonome cu specific deosebit și din unitățile bugetare beneficiază de acordarea unui concediu de odihnă suplimentar, ci doar cei care prestează munci grele, periculoase sau vătămătoare ori lucrează în locuri de muncă în care există astfel de condiții, stabilite potrivit Legii nr. 31/1991”.

40. Oricum, suplimentar considerentelor desprinse din jurisprudența obligatorie a Înaltei Curți evidențiată anterior, instanța supremă notează că interpretarea unei norme juridice se realizează prin corelarea ei cu alte dispoziții legale și principii generale de drept care sunt contemporane prevederii legale ce se impune a fi interpretată și aplicată într-un litigiu concret, presupunând o abordare gramaticală, logică, sistematică, teleologică și istorică.

41. Or, niciuna dintre regulile de interpretare evidențiate nu permite atribuirea unui alt înțeles conținutului clar și neîndoielnic al dispozițiilor legale supuse interpretării, în sensul că numai stabilirea unor condiții de muncă grele, vătămătoare sau periculoase, potrivit Legii nr. 31/1991, are drept consecință acordarea concediului de odihnă suplimentar.

42. Cea de-a doua întrebare prealabilă cu care a fost sesizată instanța supremă, în cadrul acestui mecanism de unificare, vizează două aspecte, respectiv condițiile de acordare a sporului pentru condiții de muncă prevăzut de Regulamentul-cadru aprobat prin Hotărârea Guvernului nr. 917/2017, raportat la principiile nediscriminării și egalității reglementate de art. 6 alin. (1) lit. b) și c) din Legea-cadru nr. 153/2017, precum și problema limitării sporurilor în temeiul art. 25 alin. (1) din Legea-cadru nr. 153/2017.

43. Astfel, în ce privește primul aspect, instanța de trimitere solicită a se stabili dacă, raportat la starea factuală din cauză, pentru personalul care la nivelul anului 2018 nu beneficia de sporul pentru condiții periculoase sau vătămătoare de muncă, locul de muncă al acestora nefiind cuprins în lista celor expertizate de către instituțiile abilitate, se poate acorda acest spor, prin raportare inclusiv la situația angajaților care ocupă funcții similare și care au în plată sporul respectiv.

44. Aceasta în condițiile în care atât Legea-cadru nr. 153/2017, cât și Regulamentul-cadru aprobat prin Hotărârea Guvernului nr. 917/2017 prevăd faptul că locurile de muncă, categoriile de personal, mărimea concretă a sporului, precum și condițiile de acordare a acestuia se stabilesc de către ordonatorul principal de credite, cu consultarea sindicatelor sau, după caz, a reprezentanților funcționarilor publici, în limita prevederilor din Legea-cadru nr. 153/2017 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice [a se vedea Anexa nr. VIII, art. 1 alin. (2)], având la bază buletinele de determinare sau, după caz, expertizare, emise de către autoritățile abilitate în acest sens și cu încadrarea în cheltuielile de personal aprobate în bugetul de venituri și cheltuieli.

45. Se constată, astfel, sub un prim aspect, că în cauza de față titularul sesizării face trimitere la interpretarea unor dispoziții normative din Legea-cadru nr. 153/2017 și Regulamentul-cadru aprobat prin Hotărârea Guvernului nr. 917/2017, evidențiate la paragrafele 8 și 9 din decizie, clare, neîndoielnice, care nu comportă o reală și serioasă dificultate, de natură a fi dedusă dezlegării în cadrul procedurii hotărârii prealabile, fiind necesară realizarea unui simplu raționament judiciar, prin analiza sistematică și teleologică a textelor legale apreciate ca fiind relevante în cauză, a căror interpretare formează obiectul sesizării.

46. Pe de altă parte, în ce privește incidența principiilor nediscriminării și egalității reglementate de art. 6 alin. (1) lit. b) și c) din Legea-cadru nr. 153/2017 ca temei pentru a justifica egalizarea la nivel maxim a veniturilor salariale, se constată că Înalta Curte a avut ocazia de a se pronunța asupra acestui aspect, astfel cum rezultă din jurisprudența evidențiată la paragraful 20 din prezenta decizie, prilej cu care s-a statuat că „principiul egalizării cu venitul maxim în plată pentru persoane din aceeași instituție sau autoritate publică, astfel cum a fost interpretat prin Decizia Curții Constituționale nr. 794 din

15 decembrie 2016 și prin Decizia nr. 23 din 26 septembrie 2016, pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept, în aplicarea Legii nr. 71/2015 pentru aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 83/2014 privind salarizarea personalului, cu modificările ulterioare, nu poate fi preluat *mutatis mutandis* în litigiile vizând calculul drepturilor salariale în baza Legii-cadru nr. 153/2017, dat fiind faptul că această lege conține o reglementare nouă, ce instituie dispoziții distincte, inclusiv în ceea ce privește principiul egalității care, potrivit art. 6 lit. c) din lege, se înfăptuiește «prin asigurarea de salarii de bază egale pentru muncă cu valoare egală» (paragrafele 77—88 din Decizia nr. 80 din 11 decembrie 2023).

47. În fine, în legătură cu ultimul aspect al sesizării se constată că nu este îndeplinită ultima cerință de admisibilitate, care se referă la faptul că problema de drept menționată în sesizarea completului pentru dezlegarea unor chestiuni de drept trebuie să nu fi făcut obiectul statuării Înaltei Curți de Casație și Justiție și nici obiectul unui recurs în interesul legii în curs de soluționare, având în vedere faptul că instanța supremă a statuat anterior în mecanismele de unificare a practicii judiciare cu privire la chestiunea de drept referitoare la limitarea sporurilor în temeiul art. 25 alin. (1) din Legea-cadru nr. 153/2017.

48. Astfel, prin Decizia nr. 15 din 28 iunie 2021, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 921 din 27 septembrie 2021, Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru soluționarea recursului în interesul legii a stabilit că, „în interpretarea unitară a dispozițiilor art. 38 alin. (3) lit. a) și alin. (6) din Legea-cadru nr. 153/2017, raportate la art. 4 și 5 din capitolul VIII secțiunea I din anexa nr. V la aceeași lege, suma sporurilor acordate personalului auxiliar din cadrul instanțelor judecătorești și al parchetelor de pe lângă acestea nu trebuie să depășească limita prevăzută de art. 25 din aceeași lege, raportată la ordonatorul de credite care stabilește drepturile salariale”.

53. Pentru aceste considerente, în temeiul art. 2 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 62/2024, cu referire la art. 521 din Codul de procedură civilă,

ÎNALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca inadmisibilă, sesizarea formulată de Tribunalul Alba — Secția a II-a civilă, de contencios administrativ, fiscal și de insolvență în Dosarul nr. 1.181/107/2024, în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea următoarei chestiuni de drept:

Modalitatea de acordare a celor 10 zile de concediu de odihnă suplimentar conform art. 18 din Hotărârea Guvernului nr. 250/1992 privind concediul de odihnă și alte concedii ale salariaților din administrația publică, din regiile autonome cu specific deosebit și din unitățile bugetare, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 118 din 13 iunie 1995, cu modificările ulterioare, precum și modalitatea de aplicare a sporului de 15% pentru condiții de muncă periculoase sau vătămătoare prevăzut în Hotărârea Guvernului nr. 917/2017 pentru aprobarea Regulamentului-cadru privind stabilirea locurilor de muncă, a categoriilor de personal, a mărimii concrete a sporului pentru condiții de muncă, precum și a condițiilor de acordare a acestuia pentru familia ocupațională de funcții bugetare „Administrație” din administrația publică centrală, respectiv dacă acesta se aplică la cuantumul salarial avut în anul 2018 sau, respectiv, la cel avut în prezent, raportat și la prevederile art. 25 din Legea-cadru nr. 153/2017 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice, cu modificările și completările ulterioare, chiar și pentru salariații care nu au fost cuprinși în buletinele de expertiză emise de direcția sănătate publică județeană la nivelul anului 2018 și care nu au beneficiat de acest spor în anul 2019 și ulterior.

Obligatorie, potrivit dispozițiilor art. 521 alin. (3) din Codul de procedură civilă.

Pronunțată în ședință publică astăzi, 19 mai 2025.

VICEPREȘEDINTELE ÎNALTEI CURȚI DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE
MARIANA CONSTANTINESCU

Magistrat-asistent,
Raluca Emilia Leote

49. Ulterior, prin Decizia nr. 3 din 29 ianuarie 2024, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 132 din 15 februarie 2024, Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept a stabilit că, „în interpretarea și aplicarea dispozițiilor art. 25 alin. (1) și art. 6 lit. b) din Legea-cadru nr. 153/2017, principiul nediscriminării nu poate fi invocat pentru acordarea sporurilor prevăzute de art. 4 și 5 din capitolul VIII anexa nr. V a Legii-cadru nr. 153/2017 la nivel maxim, dacă astfel s-ar depăși plafonul de 30% prevăzut de art. 25 din același act normativ”.

50. Așa fiind, prin deciziile obligatorii anterior menționate, pronunțate în mecanismele de unificare a practicii judiciare, instanța supremă a statuat, cu privire la sporurile salariale, în sensul imposibilității depășirii limitei generale de 30% prevăzute de art. 25 alin. (1) din aceeași lege.

51. Deși statuările din deciziile anterior evocate au vizat categoria personalului din cadrul familiei ocupaționale de funcții bugetare „Justiție”, textul de lege supus interpretării este cel al art. 25 din Legea-cadru nr. 153/2017, care se află în partea generală a acestei legi, fiind incident în cazul întregului personal plătit din fonduri publice, indiferent de familia ocupațională din care face parte, deci inclusiv în cazul personalului încadrat în familia ocupațională de funcții bugetare „Administrație”, cum este ipoteza sesizării de față.

52. Față de cele expuse se constată că întrebarea adresată de către instanța de trimitere nu relevă o chestiune de drept veritabilă, concluzie dedusă atât din conținutul normativ clar al dispozițiilor vizate de sesizare, cât și din existența unor dezlegări anterioare date de instanța supremă prin hotărâri obligatorii în materia vizată de normele invocate de instanța de trimitere, ce pot oferi repere concrete de interpretare, utile în soluționarea cauzei deduse judecării, astfel încât sesizarea este inadmisibilă, nefiind îndeplinite cumulativ condițiile de admisibilitate din art. 2 alin. (1) al Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 62/2024.

ACTE ALE CURȚII DE CONTURI

CURTEA DE CONTURI A ROMÂNIEI

HOTĂRÂRE

**pentru modificarea și completarea Regulamentului privind activitatea de audit public extern,
aprobat prin Hotărârea plenului Curții de Conturi nr. 629/2022**

În baza dispozițiilor art. 11 alin. (2) și (3) din Legea nr. 94/1992 privind organizarea și funcționarea Curții de Conturi, republicată, cu modificările și completările ulterioare, și ale art. 5 pct. 5.11 lit. d) din Regulamentul propriu al Plenului Curții de Conturi, aprobat prin Hotărârea plenului Curții de Conturi nr. 153/2010, cu modificările ulterioare,

în temeiul prevederilor art. 59 din Legea nr. 94/1992 privind organizarea și funcționarea Curții de Conturi, republicată, cu modificările și completările ulterioare,

plenul Curții de Conturi adoptă prezenta hotărâre.

Art. I. — Regulamentul privind activitatea de audit public extern, aprobat prin Hotărârea plenului Curții de Conturi nr. 629/2022, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 12 din 5 ianuarie 2023, se modifică și se completează după cum urmează:

1. La articolul 30, alineatul (2) se modifică și va avea următorul cuprins:

„(2) Prin excepție de la prevederile alin. (1), în cazul misiunilor de audit efectuate la nivelul municipiilor, altele decât cele reședință de județ, al orașelor și comunelor, inclusiv al entităților aflate în subordinea, sub autoritatea sau în coordonarea acestora, proiectul raportului de audit și proiectul scrisorii către management se aprobă de către conducătorul structurii de specialitate teritoriale prin Decizia de aprobare în baza mandatului acordat de plenul Curții de Conturi. În cazul în care concluziile și recomandările nu sunt însoțite de către entitatea auditată, proiectul raportului de audit și proiectul scrisorii către management sunt supuse aprobării plenului Curții de Conturi.”

2. La articolul 30, alineatul (3) se modifică și va avea următorul cuprins:

„(3) În cazul în care, în urma ședinței de conciliere prevăzute la art. 28, au rămas aspecte divergente, la ședința plenului Curții de Conturi în care se prezintă spre aprobare proiectul raportului de audit sunt invitați reprezentanții entității verificate.”

3. Articolul 36 se modifică și va avea următorul cuprins:

„Art. 36. — Pentru recomandările implementate, conducerea entității va transmite Curții de Conturi documente care să ateste

modul în care s-au implementat acestea. În funcție de relevanța documentației atașate în sprijinul argumentării modului de implementare, Curtea de Conturi va decide dacă mai este sau nu oportună efectuarea unei misiuni distincte de follow-up.”

4. La articolul 50, după alineatul (3) se introduce un nou alineat, alineatul (4), cu următorul cuprins:

„(4) Recomandările neimplementate rămân drept obligații în sarcina conducerii entităților auditate, până la ducerea acestora la îndeplinire, Curtea de Conturi fiind informată semestrial cu privire la stadiul acestora.”

5. La articolul 59, alineatul (1) se modifică și va avea următorul cuprins:

„Art. 59. — (1) Procesul-verbal de constatare și sancționare a contravențiilor se încheie de către auditorii publici externi în timpul misiunii de audit, în cazul în care sunt consemnate fapte prevăzute de lege ca fiind contravenții a căror constatare și sancționare intră în competența Curții de Conturi.”

6. Articolul 77 se modifică și va avea următorul cuprins:

„Art. 77. — Hotărârea plenului Curții de Conturi, respectiv decizia emisă de conducătorul structurii de specialitate teritoriale în cazurile prevăzute de art. 30 alin. (2), prin care se aprobă proiectul raportului de audit și proiectul scrisorii către management, constituie acte administrative, în înțelesul dispozițiilor Legii contenciosului administrativ nr. 554/2004, cu modificările și completările ulterioare.”

Art. II. — Prezenta hotărâre se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Președintele Curții de Conturi,
Mihai Busuioc

București, 8 iulie 2025.
Nr. 746.

EDITOR: PARLAMENTUL ROMÂNIEI — CAMERA DEPUTAȚILOR

„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; 012329
C.I.F. RO427282, IBAN: RO55RNCB0082006711100001 BCR
și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 DTCPMB (alocat numai persoanelor juridice bugetare)
Tel. 021.318.51.29/150, fax 021.318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, www.monitoruloficial.ro

Relații cu publicul: șos. Panduri nr. 1, bloc P33, sectorul 5, București; 050651.
Tel. 021.401.00.73, 021.401.00.78/79/83.

Pentru publicări, încărcăți actele pe site, la: <https://www.monitoruloficial.ro>, secțiunea Publicări.

